

Lys i 1922, og jeg opdagede, at alt, hvad han sagde om vort Forslag, blegnede ganske overfor den nedsættende Omtale, han gav Forslagene af 1922, saa erkender jeg, at jeg begyndte at kende det ærede Medlem igen. Nu kan imidlertid det ærede Medlem umuligt være saa naiv at tro, at det vil være muligt at gennemføre det, som han og eventuelt de Konservative ønsker i Retning af en Udvidelse af vor Forsvarsordning, og at ofre de Millioner, det ærede Medlem vil ofre. Vi skal altsaa til at se paa Sagen ud fra det Synspunkt, at vi i Dag har et Misfoster af en Militærordning efter det ærede Medlems Udtalelser, noget aldeles umuligt, noget aldeles ubrugeligt, og da jeg hørte, at det ærede Medlem overfor vort Forslag havde, jeg kan sige, ret milde Betegnelser i Sammenligning med dem, det ærede Medlem brugte om Ordningen af 1922, tror jeg, at naar det ærede Medlem faar overvejet ogsaa, hvad han sagde i 1922 om Afrustning sammenlignet med Ordningen af 1922 — da udtalte det ærede Medlem sig nemlig ogsaa om den Ting —, vil det ærede Medlem forstaa, at det fornuftigste ud fra hans Standpunkt vilde være hurtigst muligt at komme af med Misfosteret, saa man dog fik Klarhed, saa man blev klog paa, hvorledes Danmarks Stilling er.

Jeg anbefaler det Forslag, der her foreligger, til Vedtagelse. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde ved Forelæggelsen, og hvad jeg sagde ved første Behandling, at vi fra socialdemokratisk Side selvfølgelig helst havde set, at det Forslag, vi oprindelig fremsatte, kunde have samlet et Flertal om sig, men det er gaaet her, som det gik i 1922 med Venstre og de Konservative, at man for at tilvejebringe et Flertal maa vise Forhandlingsvillie og gensidig Hensyntagen. Jeg vil understrege og give Tilslutning til de Udtalelser, der faldt fra Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. P. Munch: at vi er fremdeles villige til en Forhandling med andre Partier for at se, om vi uden Kamp, ad almindelig Vej kan naa til at faa Ordningen af 1922 afskaffet og fremskaffe en Ordning, der passer bedre til vort Lands Forhold, men jeg anbefaler det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Pürschel: Den højtærede Forsvarsminister har nu sagt, at han har taget Afstand fra det Interview, og han har sagt, at han ikke har udtalt dette om Gesandternes Indberetning. Men da vi havde Forsvarslovene til første Behandling, ud-

talte Ministeren, at Intervieweren havde søgt „med de Ord, han lagde mig i Munden, saa vidt muligt at dække den Mening, der laa i mine Udtalelser, men selvfølgelig kunde Ordene ikke være mine“. Og lidt længere nede: „I det væsentlige er disse Udtalelser gengivet paa en saadan Maade, at der ingen Grund er til at tage Afstand derfra“ — begge Udtalelser findes Sp. 3276 i Tidenden. Jeg gentager derfor det Spørgsmaal, da vi nu staar overfor disse selvmodsiggende Udtalelser fra Forsvarsministeren angaaende dette Interview: Har Forsvarsministeren læst Gesandternes Indberetninger, de originale Indberetninger?

Forsvarsministeren (L. Rasmussen): Jeg glemte, at der var blevet rettet det bestemte Spørgsmaal til mig, om jeg havde læst Gesandternes Indberetninger. Jeg kan derpaa svare: Ja, selvfølgelig har jeg gjort det. Det glemte jeg før at svare paa, men det er i øvrigt et ret overflødigt Spørgsmaal.

Axel Møller: Den højtærede Forsvarsminister udtalte om Forsvarslovene af 1922, at de var blevet betegnet som et Misfoster. Jeg vil gerne sige, at vel er jeg af den Anskuelse, at Forsvarsordningen af 1922 langt fra er ideel, men jeg finder dog, at det er en meget for skarp Betegnelse, den højtærede Forsvarsminister her omtalte, idet jeg vel ved, at den ikke stammer fra Ministeren selv, men fra en anden. Men det er derimod ikke nogen for skarp Betegnelse for det Forslag, der her foreligger. Dette Forslag er jo sikkert kommet alt for tidligt til Verden i den Verden, vi lever i. Det er i Virkeligheden paa det nuværende Stadium et Misfoster eller et Monstrum, hvis man hellere vil kalde det saaledes. Men Flertallet har Skyklapper for Øjnene — det fremgaar tydeligt af Flertallets Betænkning — og finder, at det er et yndigt Barn, og at vi paa Grund af vore særlige Forhold kan ordne os ganske som vi vil uden at tage Hensyn til den øvrige Verden. Lovforslaget, som det foreligger her, er for det første teknisk umuligt, det er folkeretligt ubrugbart, og det er udenrigspolitisk set hasarderet. Ja, den ærede Ordfører smiler, men dette er kun den rene Sandhed. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de tekniske Mangler, dem har de militære sagkyndige jo udtalt sig om, men deres Paavisning af de tekniske Mangler kan naturligvis ikke afficere Flertallet, idet Flertallet er af den Mening, at det gælder om overhovedet at gøre Forsvarsordningen saaledes, at den ikke kan bruges